

yderligere, særskilt betaling stilles til rådighed for parterne, uanset om retsmægleren er dommer eller advokat. Retsplejerådet bemærker, at retsmægling er en yderligere mulighed i forhold til den traditionelle konfliktløsning ved domstolene, og at indførelse af en permanent ordning med retsmægling naturligvis ikke er til hinder for, at parterne kan vælge at benytte sig af udenretlige tilbud om konfliktløsning, herunder meditation.

Retsplejerådet finder på denne baggrund, at dommere bør kunne fungere som mæglere i en permanent, landsdækkende ordning med retsmægling, og at også andre domstolsjurister, dvs. retsassessorer og dommerfuldmægtige, bør kunne deltage i retsmæglingsordningen. Retsplejerådet bemærker, at retsmægling ikke forudsættes at være et led i det almindelige uddannelsesforløb for domstolsjurister, men derimod at være en mulighed for de, der som følge af en særlig interesse herfor vælger at gennemgå den relevante retsmægleruddannelse, og som herefter findes egnet som og særligt udpeges til at fungere som retsmæglere.

3.6.3. Retsplejerådet har overvejet, om der foreligger omstændigheder, der kan begrunde, at advokater ikke fremover bør kunne fungere som retsmæglere i en permanent, landsdækkende ordning med retsmægling.

Retsplejerådet peger på, at det fremgår af evalueringen af forsøgsordningen, at de advokater, der har fungeret som retsmæglere, har opnået lige så gode resultater som de dommere, der har fungeret som retsmæglere. Endvidere er det blevet oplevet som positivt, at der har medvirket mæglere med forskellig (juridisk) baggrund.

Retsplejerådet har overvejet, om det forhold, at retsmægling foregår i domstolsregi, taler for, at det ved en permanent ordning alene bør være dommere (eller andre domstolsjurister), der skal kunne udpeges som retsmæglere, men Retsplejerådet finder ikke, at dette forhold – i lyset af erfaringerne fra forsøgsordningen – taler imod at lade advokater fungere som retsmæglere. Retsplejerådet finder tværtimod, at det må anses for en fordel for ordningen, hvis der både deltager mæglere med domstolsbaggrund og mæglere med advokatbaggrund.

Ved også at lade advokater fungere som retsmæglere understreges efter Retsplejerådets opfattelse tillige, at retsmægling – selv om den foregår i regi af retten – er noget andet end domstolens traditionelle forligsmægling. Ved at lade både dommere og advokater fungere som retsmæglere, vil der også skabes mulighed for en bredere faglig erfaringsudveksling rets-

mæglerne imellem, som vil komme alle retsmæglere (både dommere og advokater) – og i sidste ende sagens parter – til gode.

Efter Retsplejerådets opfattelse kan det ikke forventes, at advokatmæglere vil arbejde gratis ved en permanent ordning med retsmægling, sådan som det har været tilfældet under forsøgsordningen med retsmægling. En permanent ordning med retsmægling med deltagelse af advokatmæglere rejser derfor spørgsmål om honoreringen af de advokater, der skal fungere som retsmæglere.

Retsplejerådet anfører, at et system, hvor der efter betaling af retsafgift kan vælges mellem en for parten »gratis« retsmægling forestået af en domstolsjurist og en selvbetalt (eventuelt via en forsikringsordning) retsmægling forestået af en advokat, efter rådets opfattelse alene giver mening, hvis advokatmægling generelt kan tilføre sagen noget ekstra i forhold til mægling varetaget af en dommer, som parterne vil være indstillet på at betale for. Dette er der imidlertid efter Retsplejerådet opfattelse ikke noget i evalueringen af forsøgsordningen, der peger på.

På den baggrund – og da de påpegede fordele ved at opnå en variation i gruppen af mæglere som nedenfor omtalt efter Retsplejerådets opfattelse ikke kræver, at antallet af retsmæglere nødvendigvis er helt ligeligt fordelt mellem dommere og advokater (som det er tilfældet under forsøgsordningen) – foreslår Retsplejerådet, at der så lidt som muligt etableres et passende »korps« af advokatmæglere med henblik på retsmægling.

Advokaterne bør efter Retsplejerådets opfattelse fordeles regionalt efter landsretskredse og aflønnes med et fast salær pr. sag. Retsplejerådets forslag indebærer, at den enkelte advokatmægler ikke, som det er tilfældet under forsøgsordningen med retsmægling, er knyttet til det enkelte embede. Retsplejerådet henviser til, at en model med advokater som faste medhjælpere allerede i dag anvendes på Justitsministeriets område, hvor de regionale statsadvokater har tilknyttet et mindre antal advokater til varetagelse af straffesagers behandling ved landsretterne.

Det faste salær til retsmægleren bør efter Retsplejerådets opfattelse fastsættes med udgangspunkt i det gennemsnitlige tidsforbrug pr. retsmægling. Retsplejerådet henviser bl.a. til, at Domstolsstyrelsen på baggrund af indberetninger om de retsmæglinger, der er gennemført under forsøgsordningen, har foretaget en beregning af retsmæglernes gennemsnitlige tidsforbrug på en retsmægling. Denne beregning viser, at det gennemsnitlige tidsforbrug på en retsmægling i alt er